

Altra vegada la tardor ens porta la tristesa dels dies curts i tristos. Però a l'ensens sembla com si aquesta tristesa no fós altra cosa que el record punyent d'aquell octubre del 1940 que vegé l'assassinat, als glacis del Castell de Munjuic, del nostre President Companys.

Els anys han anat passant i enlloc de portar-nos la pau i la llibertat la tenció internacional ha permès la continuació a casa nostra d'un règim d'oprobri, per vergonya de tots aquells Països que de lluitar contra el feixisme i per la instauració, arreu del món dels principis de llibertat individual i de respecte al dret dels pobles a disposar lliurement de llurs destins.

El nostre homenatge, el record de tots els dies envers els martirs de Catalunya i dels països que amb ella lluitaren pel triomf del dret, el simbolitzem en la figura generosa de Lluís Companys.

Els nostres enemics, abatent el President de Catalunya, volien fer desaparèixer tot el que ell i ella significaven. I enlloc d'això avui dia veiem una florida meravellosa de la voluntat nacional catalana: florida que s'intensifica enmig de les privacions i dels perills: florida que sorgeix en aquest jardí polític que és i ha estat sempre la nostra Catalunya i que fa vibrar amb una passió que recorda les grans explosions d'entusiasme que evocaven els Presidents Macià i Companys, tota la joventut, tots aquest joves de 18 a vint-i-cinc anys que superant els aconteixements de la guerra civil, pensen que cal lluitar i que cal vencer per a permetre la persistència de Catalunya i la seva integració en el concert dels pobles lliures.

Aquest entusiasme d'aquells que amb menys possibilitats que nosaltres continuen, dia rera dia, el combat que velles generacions iniciaren a finals del segle passat, ens esperona encara més en la nostra voluntat de continuar treballant, a l'exterior del territori nacional, per a fer conèixer a uns i altres la realitat catalana i el desig de llibertat dels nostres pobles.

Ja sabem que el camí que mena vers la victòria està plé de dificultats; ja sabem que molts de nosaltres quedarem en el camí abans d'arribar-hi. Son tants i tants els que ja han caigut que la llista que podríem donar-ne seria gairebé inacabable però el sacrifici de tants de catalans el fet que hagin volgut sacrificar tot el millor d'ells mateixos per a que Catalunya visqui, farà que aquesta sang vessada sigui la llevor que faci fructificar la collita de les aspiracions nacionals i socials del nostre poble.

Volem avui que 's dia de dolor per a nosaltres, a l'ensens que retem homenatge a la memòria del President Companys, acompanyar en aquest homenatge la figura d'un estimat amic que acaba d'abandonar-nos Joan Coll, Vice-President de la nostra Departamental morí a París, el dia 15 d'Octubre, el mateix dia en què 13 anys abans el seu mestre i guia queia, el cos foradat per les bales del piquet d'execució franquista.

Tots aquells que han conegut Joan Coll recordaran la seva voluntat de lluita i el sacrifici continuat que sempre feu per Catalunya,